

...

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.II.20.163/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke

Dr. Kiss Gábor előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó bíró

A felperesek: I. rendű

II. rendű

A felperesek képviselője:

Bihari Ügyvédi Iroda

ügyintéző: Dr. Bihari Krisztina ügyvéd

Az alperesek: I. rendű

II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Dombi Ügyvédi Iroda I. rendűért

ügyintéző: Dr. Dombi Tibor ügyvéd,

Fancsali és Társa Ügyvédi Iroda II. rendűért

ügyintéző: Dr. Fancsali Ágnes ügyvéd

A per tárgya: tulajdonjog megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

I-II. rendű felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Nyíregyházi Törvényszék 4.Pf.21.023/2020/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Mátészalkai Járásbíróság 14.P.20.838/2019/40.

Rendelkező rész

A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 4.Pf.21.023/2020/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja;

kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. és a II. rendű alperesnek személyenként 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.050.000 (egymillió-ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A II. rendű alperes a felperesek részére történő lízingbe adás céljából 2008. június 12-én 23.000.000 forint vételár ellenében megvásárolta az ö-i 1. helyrajzi számú ingatlant. Az adásvételi szerződést lízingbe vevőként a felperesek is aláírták, a II. rendű alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba 2008-ban bejegyezték.

[2] A II. rendű alperes és a felperesek 2008. június 12-én „ingatlanra kötött zárt végű pénzügyi lízingszerződés magánszemély CHF alapú és HUF devizanemben számlázott konstrukcióval történő finanszírozására” megnevezésű lízingszerződést kötöttek, amely szerint a lízingtárgy bruttó eszközértéke 23.460.000 forint, a kezdő részlet 5.460.000 forint, a törlesztés futamideje 120 hónap. A lízingdíj-fizetés előzetes kalkulációja szerint a felpereseknek összesen 27.439.859 forintot kellett megfizetniük 2018. július 1. napjával bezárólag a felpereseknek.

[3] Az általános szerződési feltételek I.1.A. pontja szerint a zárt végű pénzügyi lízingre kötött szerződés esetén a felek megállapodnak abban, hogy a lízingbe vevő a szerződés futamidejének lejártával a szerződésben foglalt és az abból fakadó valamennyi kötelezettségének teljesítése esetén az utolsó lízingdíj-részlet maradéktalan megfizetését követően a lízingbe adóval kötött külön adásvételi szerződés alapján szerzi meg az ingatlan tulajdonjogát az általános szerződési feltételekben foglaltak szerint. Az általános szerződési feltételek IV.2. pontja rögzítette, hogy a szerződés teljes időtartama alatt az ingatlan kizárólagos tulajdonosa a lízingbe adó, ennek megfelelően a lízingbe vevő tulajdonszerzése előtt semmilyen jog, vagy tény bejegyzésére nem kerül sor, és kizárólag a lízingbe adó mint tulajdonos jogosult az ingatlan jogi státuszát érintő nyilatkozatok megtételére.

[4] A II. rendű alperes súlyos szerződésszegésre hivatkozással 2011. július 29-én a szerződést azonnali hatállyal felmondta. A felperesek kérésére a II. rendű alperes utóbb a szerződéses jogviszonyt helyreállította.

[5] A II. rendű alperes súlyos szerződésszegésre, a lízingdíj nem fizetésére hivatkozással 2014. január 14-én ismételt azonnali hatállyal felmondta a szerződést, amely nyilatkozatát közjegyzői okiratba foglalta. A felperesek 2014. január 27-én a felmondást átvették. A felmondási nyilatkozatban foglaltak szerint a II. rendű alperesnek a felperesekkel szembeni követelése az elmaradt lízingdíjak és egyéb követelések, amelyek összesen 20.948.304 forintot tettek ki.

[6] A II. rendű alperes a 2014. július 1-jén megkötött adásvételi szerződéssel 10.500.000 forint vételáron a perbeli ingatlant az I. rendű alperesnek értékesítette, akinek a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperesek módosított keresetükben kérték, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I-II. rendű alperesek között létrejött adásvételi szerződés nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik és az érvénytelenség jogkövetkezményeként rendelkezzen a II. rendű alperes tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzéséről. Elsődleges keresetük eredményessége esetére kérték, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy egymás közt 1/2 -1/2 arányban megszerezték a perbeli ingatlan tulajdonjogát.

[8] Az alperesek által kötött adásvételi szerződés semmissége kapcsán arra hivatkoztak, hogy az I. rendű alperes tudott az általuk kötött lízingszerződésről és arról, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogára igényt tartanak. Szerintük nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik az adásvételi szerződés, mert a vételár – annak alacsony volta miatt – jelentős mértékű előnyt biztosít a vevő számára, ezáltal a szerződés tisztességtelen haszonszerzésre irányult.

Érvelésük szerint az I. rendű alperes figyelmen kívül hagyta, hogy a II. rendű alperes a lízingbe adás tényét az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyeztette be. Hivatkoztak arra is, hogy a lízingdíjakat 2011-ben maradéktalanul megfizették a II. rendű alperesnek, ezért a perbeli ingatlan tulajdonjogát megszerezték.

[9] A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Vitatta, hogy az I. rendű alperessel kötött adásvételi szerződés semmis. Utalt rá, hogy annak megkötése előtt a forgalmi érték meghatározása céljából szakértői véleményt szerzett be, továbbá, hogy abban az időben az ingatlanárak visszaestek, az I. rendű alperes egy olyan ingatlant vásárolt meg, amelyet a mai napig nem tudott birtokba venni.

[10] Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében szintén kérte a kereset elutasítását. Arra hivatkozott, hogy az általa kötött adásvételi szerződés célja az volt, hogy a korábban az eladó tulajdonában álló ingatlan a vevő tulajdonába kerüljön, a tulajdon átruházása fejében a vevő pedig megfizeti a kölcsönösen kialakult vételárat. Utalt rá, hogy az adott esetben a II. rendű alperes mint lízing cég a tulajdonában álló ingatlant a felperesekkel kötött és nem szerződésszerűen teljesített lízingszerződést felmondva értékesítette az ingatlant a részére. Okfejtése szerint a II. rendű alperes az adásvételi szerződés aláírásakor már fél éve nem állt szerződéses jogviszonyban a felperessel, a vételi szándékát semmilyen tekintetben sem motiválta, hogy a felpereseknek bármilyen hátrányt okozzon. Hivatkozott arra is, hogy a felperesek az általa kötött szerződés érvénytelenségének a megállapítása esetén sem szereznek meg a perbeli ingatlan tulajdonjogát, mert az eredeti állapot helyreállítása folytán ismételten a II. rendű alperes válna az ingatlan tulajdonosává.

Az első- és másodfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével az I-II. rendű felperesek keresetét elutasította.

[12] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felpereseknek fűződik-e jogi érdekük az alperesek között létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapításához. Szerinte a felperesek a jogi érdekük fennálltát nem tudták bizonyítani, mert nem bizonyították, hogy az általuk kötött lízingszerződésben foglaltaknak eleget tettek, a lízingszerződés felmondására tekintettel pedig a tulajdonjog fennállását egy olyan szerződés teljesítésére hivatkozva kívánták igazolni, amely a perbeli ingatlanra vonatkozó tulajdonjog megszerzése nélkül szűnt meg.

[13] Emellett érdemben vizsgálta, hogy az alperesek között létrejött adásvételi szerződés nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik-e és annak eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a szerződés tárgya, tartalma, a felek által elérni kívánt cél nem sértette a társadalomban általánosan érvényesülő erkölcsi értékrendet. Következtetése szerint az alperesek a szerződés megkötésekor úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt, a II. rendű alperes tájékoztatta az I. rendű alperest a perbeli ingatlannal kapcsolatos peres eljárásokról és arról, hogy az ingatlan birtokba vétele hosszabb eljárás eredménye lehet, mivel a felperesek vannak az ingatlan birtokában.

[14] Megállapította, hogy az I. rendű alperesnek nem volt tudomása arról, hogy a II. rendű alperes az ingatlant milyen áron vásárolta meg, az I. rendű alperes az ingatlant hasznosítás céljából vásárolta, az ingatlan vételárának meghatározása egy alku eredménye. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy az adásvételi szerződésben az ingatlan értékének meghatározása során a felek az értékcsökkentő tényezőket is figyelembe vették. Utalt arra is, hogy az eljárás során az ingatlan vételárának feltűnő értékaránytalansága nem volt vizsgálható, erre a megtámadási okra hivatkozással csak a szerződés megkötését követő egy éven belül lehet megtámadni a szerződést.

[15] Szerinte a felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy a pénzügyi lízingbe adás tényét az ingatlan-nyilvántartásba be kellett volna jegyezni, ennek elmaradása egyébként sem

vezethet az adásvételi szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltának a megállapításához. Utalt arra is, hogy az adásvételi szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltát nem alapozza meg, hogy az adott ügyben a vevő milyen módon fizette meg a perbeli ingatlan vételárát.

[16] Az I-II. rendű felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében helybenhagyta.

[17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor elsődlegesen a felperesek keresetőségi jogának a fennállását vizsgálta; osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a keresetőségi jogokat nem tudták igazolni. Szerinte az elsőfokú bíróság ebben a körben eleget tett indokolási kötelezettségének és azt is megjelölte, hogy a felperesek bizonyítási indítványait miért tartotta feleslegesnek.

[18] Utalt rá, hogy az üggyhez kapcsolódó érdekeltség önmagában még nem jelenti a jogi érdek fennállását, harmadik személy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek a levonását csak annyiban és olyan mértékben kérheti, amennyiben ezt a jogi érdeket ténylegesen indokolja.

[19] Rámutatott arra is, hogy a felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítéletnek a keresetőségi joguk hiányát megállapító következtetése kapcsán valójában nem terjesztettek elő érdemi fellebbezést. A fellebbezésükben az elsőfokú ítélet keresetőségi joguk hiányára alapított megállapításait, indokait, keresetük ez okból való elutasítását nem támadták, és nem jelölték meg, hogy e tekintetben milyen okokból kívánják az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[20] Hangsúlyozta, hogy a keresetőségi jog vizsgálata jogkérdés, ezért e tekintetben bizonyításra szoruló tény nem volt, így ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróságot tájékoztatási kötelezettség sem terhelte. Utalt arra is, hogy a bíróság részéről a jogi képviselővel eljáró fél kioktatására csak akkor van szükség a bizonyítási teherrel kapcsolatban, ha az eljárás során úgy látszik, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában a kötelezettsége tartalmával. Az adott esetben viszont – mutatott rá – a felek a bizonyítási kötelezettségük tartalmával kellőképpen tisztában voltak, az alperesek ellenkérelmükben vitássá tett tényállításokat, illetőleg a szükséges bizonyítási indítványokat előterjesztették. A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság a 6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével tájékoztatást adott a felek részére a bizonyításra szoruló tényekről. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, amely miatt a tárgyalás megismétlése, továbbá nagy terjedelmű bizonyítás lefolytatása és ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése szükséges lenne.

[21] Kiemelte, hogy a felperesek a jogi érdekeltségüket abban jelölték meg, hogy a II. rendű alperessel kötött lízingszerződésben foglaltakat teljesítették, így már az I. rendű alperessel megkötött adásvételi szerződést megelőzően megszerezték a perbeli ingatlan tulajdonjogát. A II. rendű alperes azonban már 2014. év elején felmondta a lízingszerződést, így az megszűnt. Ebből következően a felperesek nem rendelkeznek keresetőségi joggal az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt.

[22] A másodfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperesek sem az általuk hivatkozott 2011. évi, sem a 2014. évi felmondást megelőzően nem fizették meg maradéktalanul a lízingdíjat.

[23] Utalt arra is, hogy a felperesek keresetőségi joggal a felmondás esetleges érvénytelensége esetén sem rendelkeznek, mert ebben az esetben a perbeli ingatlan az I. rendű alperes részére való értékesítésével a lízingszerződés lehetetlenülés folytán megszűnt. Ebből következő álláspontja szerint a felpereseket megillető igény nem a már megszűnt szerződésben kikötött adásvételi szerződés megkötése és annak révén a tulajdonjog megszerzése, hanem kártérítés.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelmek

[24] A jogerős ítélet ellen az I-II. rendű felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amely – pontosított tartalma szerint – elsődlegesen annak a hatályon kívül helyezésére és a keresetüknek helyt adó határozat meghozatalára irányult, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását tartalmazó határozat meghozatalát célozta.

[25] Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 3. § (3) bekezdésére, 157. §-ára, 164. § (1) és (4) bekezdésére, 213. §-ára, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:88. §-ára és 6:96. §-ára hivatkoztak.

[26] Szerintük a jogerős ítélet tévesen tartalmazza, hogy ők a jogi érdekeltységüket nem igazolták, a keresetösségi jog anyagi jogi kérdés és a jogvita érdeme körében bírálható el. Sérelmezték, hogy az ügyben eljáró bíróságok a keresetösségi jogukat meg sem vizsgálták, önkényesen elvonták tőlük azt a jogot, hogy az alperesekkel fennálló jogvitáik érdemben elbírálásra kerüljenek.

[27] Állították, hogy a többszörösét érő perbeli ingatlant nekik mint lízingbe vevőknek kellett volna először megvásárlásra felajánlani, mert a vételár többszörösét fizették ki az I. rendű alperessel kötött lízingszerződés futamideje alatt, a II. rendű alperes csupán átjátszotta az I. rendű alperesnek – szinte vételár megfizetése nélkül – a perbeli ingatlant. Sérelmezték, hogy a bíróságok érdemben nem vizsgálták: az alperesek között létrejött adásvételi szerződés nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik-e.

[28] Hivatkoztak arra is, hogy a bíróságok megvonták tőlük a szabad bizonyításhoz fűződő jogukat, bizonyítási indítványaiknak az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem adott helyt, kizárólag csak az alperesek tényállításait vette figyelembe.

[29] Érvelésük szerint a lízingszerződéssel összefüggésben fennálló tartozás nem került feltárássra, mert az elsőfokú bíróság e körben is mellőzte a bizonyítási indítványaikat, és nem vizsgálta, hogy ők teljesítették-e a lízingszerződésben vállalt kötelezettségeiket. Sérelmezték, hogy az ügyben eljáró bíróságok anélkül állapították meg a tartozásuk összegét, hogy megállapították volna: melyik felmondásból indultak ki a tényállás megállapítása során.

[30] Az I-II. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását célozta.

[31] Az I. rendű alperes állította, hogy a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelel. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az adott ügyben a felperesek keresetösségi joggal nem rendelkeznek. Utalt rá, hogy a II. rendű alperes a perbeli lízingszerződést felmondta, így a szerződés megszűnésére tekintettel a felpereseknek nem keletkezett olyan jog vagy kötelezettsége, amely megalapozná a perindítási jogosultságukat.

[32] A II. rendű alperes okfejtése szerint a semmisségre történő hivatkozási lehetőség nem jelent egyben széleskörű keresetindítási jogot. Szerinte a Kúria több eseti döntésében is kifejtette, hogy keresetindítási joga csak az érdekeltnek van, vagy annak, aki rendelkezik olyan joggal, hogy más jogának érvényesítése céljából keresetet indíthasson.

Hangsúlyozta, hogy a per tárgyát képező ingatlant a felperesek tőle lízingelték, amely devizaalapú volt, ezt a körülményt a felperesek azonban figyelmen kívül hagyták. Szerinte ennek azért volt jelentősége, mert a deviza árfolyamának növekedése következtében a felpereseket egyre magasabb fizetési kötelezettség terhelte, amelynek utóbb nem tudtak eleget tenni. Utalt arra is, hogy a lízingbe adónak nincs olyan kötelezettsége, hogy amennyiben a lízing tárgyát értékesíteni kívánja, úgy abban az esetben a korábbi lízingbe vevőnek kell felajánlania a lízingtárgyat megvételre.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[34] A Ptk. 6:88. § (3) bekezdése szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a szerződés semmisségére az hivatkozhat és a szerződés semmisségével kapcsolatos peres eljárást az indíthat, akinek ehhez jogi érdeke fűződik, vagy akit erre a törvény feljogosít.

[35] Általánosságban elmondható, hogy a harmadik személy részéről a jogi érdeket az alapozza meg, ha az érvénytelenség megállapítása esetén a fél kötelezettségtől szabadul, illetve arra jogainak megóvása vagy gyakorlása érdekében van szükség, vagy annak folytán közvetlenül jogot szerez. Nem áll fenn jogi érdek, ha a fél az érvénytelenség megállapítása esetén sem szerez jogot, illetve nem nyílik meg a lehetősége valamely jog gyakorlására, vagy az érdeksérelem egyéb módon is elhárítható (EBH 2003.850., BH 2009.295.).

[36] A felperesek elsődleges keresete annak a megállapítására irányult, hogy az I-II. rendű alperesek között a perbeli ingatlanra megkötött adásvételi szerződés nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. Ezért helyesen járt el az első- és a másodfokú bíróság, amikor elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felpereseknek mint kívülálló harmadik személyeknek az érvénytelenség megállapításához fűződik-e olyan jogi érdekük, amely a perindítási jogosultságukat megalapozza.

[37] Az elsőfokú bíróság szerint a felperesek a jogi érdeküket nem igazolták. Okfejtése szerint az elsődlegesen előterjesztett keresetnek való helytadás esetén a tulajdonjogot – az eredeti állapot helyreállítása folytán – a II. rendű alperes javára kellene az ingatlan-nyilvántartásba visszajegyezni, azonban tőle a felperesek a tulajdonjogot nem szereznék meg, mert a szerződésszerű teljesítést nem tudták igazolni. Utalt arra is, hogy a felperesek és a II. rendű alperes között létrejött lízingszerződés a II. rendű alperes azonnali hatályú – nem fizetés miatti – felmondása folytán megszűnt, a felperesek tulajdonjogukat egy megszűnt szerződésre hivatkozással akarták érvényesíteni.

[38] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. Hangsúlyozta, hogy a lízingszerződés felmondását a felperesek nem támadták meg, az érvényesnek tekintendő, a lízingszerződés felmondása folytán az megszűnt, így megszűnt a perbeli ingatlan tulajdonjogának megszerzésére irányuló szerződéses jogosultság is.

[39] A másodfokú bíróság a jogerős ítéletben arra is rámutatott, hogy a felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítéletnek a keresetösségi jog hiányával összefüggő indokait nem támadták.

[40] Mindezekhez képest a Kúria hangsúlyozza, hogy a felperesek felülvizsgálati kérelme akkor járt volna eredménnyel, ha a fellebbezésükben és utóbb a felülvizsgálati kérelmükben számba veszik az ügyben eljáró bíróságok érveit, és kifejtik, hogy azok miért tévesek vagy alaptalanok, továbbá, hogy melyek azok a perindításhoz fűződő jogi érdekeltségüket megalapozó körülmények, amelyek folytán a bíróságoknak a perbeli adásvételi szerződés semmisségét érdemben kellett volna vizsgálniuk.

[41] Ezzel szemben csak annak a tényét sérelmezték, hogy a perbeli legitimáció hiányára hivatkozással az első- és másodfokú bíróság elzárta őket a jogérvényesítés lehetőségétől és nem vizsgálta az adásvételi szerződésnek a nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütköző voltát, illetve azzal kapcsolatban a másodfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy ők a lízingszerződésben foglaltaknak nem tettek eleget.

[42] Miután a felperesek nem igazolták, hogy az I. és II. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződés semmisségére kívülállóként alappal hivatkozhatnak és ezzel összefüggésben további igényt érvényesíthetnek, ezért az adásvételi szerződés semmisségének megállapítása körében nincs keresetösségi joguk. Ebből következően annak,

hogy a felperesek eleget tettek-e a köztük és a II. rendű alperes között létrejött lízingszerződésben foglalt kötelezettségüknek, a jogvita elbírálása szempontjából nem volt jelentősége.

[43] A kifejtettetekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[44] A felperesek pervesztesek lettek, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az I-II. rendű alperesek felülvizsgálati eljárással felmerült költségének a megfizetésére, amely a jogi képviselőik munkadíjából áll.

[45] A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

[46] A Kúria a határozatát a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján a felperesek kérelmére kitéüzött tárgyaláson hozta meg.

Budapest, 2021. december 8.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró